

minister siger det Samme, kan jeg saa godt forstaa, jeg har aldrig ventet mig noget Godt fra den Kant og har heller ikke ventet, at den høitærede Finantsminister skulde understøtte Foretagendet. Han har i hele sin ministerielle Virksomhed ved enhver Regjeringshandling, der har Indflydelse paa min Valgkreds, gjort Alt, hvad man der ikke ønskede. Det kan være tilfældigt, men det kan ogsaa, det tror jeg, ligge i, at hele den Retning, hvori denne Styrelse gaar, ikke er heldig. Det var Generalstabens Kort. Nu kommer det, som jeg naturligvis ogsaa havde ventet vilde komme fra den ærede Ordfører, nemlig, at det er et Spekulationsforetagende, som slet ikke tilsigter at beskytte de tilværende Jorder. Jeg vil sige, det er ikke noget, som sigter til at beskytte gamle Jorder, men det beskytter allerede gamle Jorder, og hvis den ærede Minister vil se paa det samme Kort, paa hvilket der tilfældigvis ogsaa er angivet 10 Fods Kurver, og de ere de samme som betegne Stormflodshøiden — det vil sige Stormflodshøiden gik endog over 10 Fod — saa vil det ses, at 10 Fods Kurverne gaa omkring dette Foretagende, saaledes, at der ligger 50 pSt. gamle Jorder, som ere beskyttede ved dette; de gamle Jorder ere ikke Noget, man tilsigter at beskytte; de ere beskyttede. Der hænger fremdeles i Folkethingets Besættelse et Kort paa Bæggen, som angiver Frugtbarhedsforholdene. Jeg beder ærede Medlemmer om at kaste et Blik paa Kortet, de ville se, at den samme Giendom staar der betegnet med mørke Pletter, som angiver dets stærke Frugtbarhed; det kan da ikke være Interessentkabet, som har malet dette Kort, hvormod Foretagenderne paa Lolland og Falster, som det høie Thing saa høimodigt beskytter, staa paa Generalstabens Kort som paa Bæggekortet betegnede som Vandflader. Nu skal jeg tillade mig at kaste et Blik paa, hvad Staten har gjort ved Falster og Lolland, og hvad den har gjort ved dette Foretagende. Paa Falster fik man til Indbæmningen 40 pSt. betalt af Statskassen; af de øvrige 60 pSt., der blev tilbage af det Beløb, som Digerne kostede, betalte Amtet 24 pSt. og der bliver da 36 pSt. tilbage til Beboerne, og dertil bidrage foruden de gamle Falsterjorder de store Arealer ved Bøtø-Nor. Det blev altsaa et forholdsvis mindre Beløb, som disse Mænd, der bo der, kom til at udrede. Paa Lolland betalte Staten 25 pSt., Amtet 25 pSt. og Beboerne 50 St. Paa Vro ved dette Foretagende — hvad der? Der betale Interessenterne — de ere saa godt undt af Regjering og Centralkomite — de 100 pSt. og desuden alt, hvad Beboerne rundt omkring beskyttes ved, thi disse give ikke en Stilling — altsaa Interessenterne give 100 pSt. plus 50 pSt. til de Omboende, plus Mangel paa et velvilligt Die hos Regjeringen og Centralkomiteen. Naar dette Forslag vilde blive formuleret saaledes, at dette Interessentkabet kunde blive stillet lige med halve Mennesker eller kvart Lolliker, var det tilfreds. Der begjæres ikke Sa-

ver som dem, man har kastet ud til Lolland i stor Mængde, men en Anerkjendelse af, at man bor paa dansk Grund. Den ærede Ordfører sagde før meget vittigt, at jo nærmere Solen var, jo stærkere varmede den. Ja! jeg har tænkt mig: Mon Solen ikke ved Stormfloden var kommen Lolland og Falster nærmere; det ser virkelig ud til det; men naar jeg saa tænker, at den samme Begunstigelse, som Lolland og Falster nyder af den danske Regjering og Rigsdag, — Lolland ligger nemlig 5 Mil Ost for dette Areal — den samme Begunstigelse har man faaet i Preussen, paa Als og Sundebød, som ligger 5 Mil vest for dette Areal, saa kan det ikke være den almindelige Sol, der har gjort det; nei! det maa være en anden Slags Sol. Disse ulykkelige Mennesker maatte altsaa næsten ønske, at de vare Preussere. (Berg: Nei!) De have i den Retning ikke Grund til at ønske at være danske, isald de ikke blive bedre behandlede. Derfor siger jeg: Giv os dog saa meget, som en Menneskearm eller et Menneskeben er værd, og lad os veie lige med en kvart Lollik eller Falstring. Altsaa, da jeg naturligvis ikke et eneste Dieblit tvivler om, at den ærede Minister vil indrømme — han er jo en Mand af Værd, det er klart — enten at han har taget feil, da han kom med den Ytring, at saa kunde saa Mange komme og forlange Understøttelse, eller ogsaa, at uagtet dette Andragende har været indsendt, men er sendt ud af Døren igjen med et: Det kan slet ikke bevilges, er det — saa megen Gufommelse maa han dog have — et ikke ganske almindeligt Andragende; der var særlige Grunde, hvorpaa man byggede det, og ikke paa Rigsdagens Gunst eller Regjeringens Naade; man byggede det paa Ulykkens Raad, Regjeringens høitidelige Løfter og Nationens Gaver. Kan det ikke slaa til, ønsker man Intet. Jeg skal nu give nogle historiske Oplysninger om den høitærede Centralkomite. (Th. Nielsen: Det er saa gammelt.) Nei, det, der kommer nu, har det ærede Medlem aldrig hørt før; jeg indlader mig sjelden paa at gjentage. — Centralkomiteen fik 2 Mill. Kr. for at uddele dem over det hele Land til at bøde paa den ved Stormfloden 1872 forarsagede Skade og ikke til noget som helst Andet. — Jeg vil dog i Parenthes bemærke, at naar jeg ikke er med til at stille det foreliggende Vindringsforlag, er det af den naturlige Grund, at jeg som personlig interesseret i Sagen ikke fandt det passende selv at stille Forlag. — Da denne Centralkomite havde virket i længere Tid, gik det først op for den, at der var dette Interessentkabet, som vel at mærke havde lidt den største Skade næst efter den Landmand, der saa tidt omtales her, og denne enorme Skade rammer tre Gaardeiere og ikke Andre. Den høieste Skade ramte som sagt Statsraad Lesdørf, han havde Gvne til at bære den, men desuagtet har han sin Part af Begunstigelserne til de faldste Diger. Nr. 2 af de Skabelidte, disse tre Bøn-